

166 ТИ, БОЖЕ, ЖИТИ ВЧИВ МЕНЕ

B. Кушнір
(1926–2011)

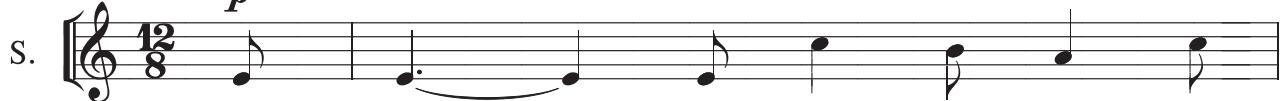
Господь, Ты жить меня учил

A. M. Гантовник

Con anima

p

Aм

1. Ти, Бо_ же, жи_ ти вчив ме_
2. Ко_ ли кін_ ча_ ти_ муть_ ся
3. Щоб не бла_ га_ ла я, бу_
4. Щоб не зля_ ка_ лась на ме_

Dm

G⁷
cresc.

не не рік, не два – ба га_ то
дні, щоб сер_ ця не тор_ кав_ ся
ва: ”О Бо же, не ро_ би цьо_
жі, я ку я му_ шу пе_ ре_

C

A⁷

літ.
страх,
_го,
_йти.
І не о_ дин від_ крив сек_
щоб до_ ві_ ря_ лась я To_
я по_ тру_ ди_ тись ще мог_
За не_ ю Ти, I_ су_ се

Dm

F

_рет,
_бі,
_ла б,
мій,
від_ крив не_ бес_ не на зем_
шо це при_ йшла мо_ я по_
ще стіль_ ки пра_ ці жде кру_
і все чу_ до_ во там, де

S.

E

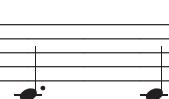
Aм

p

лі.
ра.
_гом...”
Ти.
Хай Та хо_ чу я, щоб Ти на_
Я Як в ті_ лі не_ міч_ нім мо_
Так, як зна_ ю, Гос_ по_ ди, дав_
A.

p

Dm *mp* G⁷ C E⁷

-вчив, як ді- я- ти на тій ме- жі,
-їм жи- ве міц- ний, здо- ро- вий дух,
-но, що не- за- мін- них тут не- ма
-пер, як від грі- хів і су- ду спас,

A⁷ *mf* Dm *f*

ко- ли не ста- не біль- ше сил, ко- ли не
во- гонь лю- бо- ві Твій свя- тий, во- гонь лю-
і по- ко- лін- ная все од- но, і по- ко-
я ві- рю, як зу- стрі- ну смерть, я ві- рю,

mf

Am *mf*

ста- не біль- ше сил і смер- ті тінь май- не в ду-
бо- ві Твій свя- тий в мо- їй ду- ші щоб не по-
лін- ная все од- но і де но- ве на змі- ну
як зу- стрі- ну смерть, Ти до- по- мо- жеш і в той

H⁷ *mp* E Am *p*

-ші, в мо- їй ду- ші.
-тух, щоб не по- тух.
нам, на змі- ну нам.
час, в о- стан- ній час.

mp